

Arrest

nr. 300 738 van 29 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat D. GEENS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 14 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij werd op 15 september 2021 en op 26 oktober 2021 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 16 december 2021 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die op 10 mei 2022 bij arrest nr. X tevens verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

1.3. Op 29 juni 2022 diende verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.4. De commissaris-generaal verklaarde dit volgende verzoek om internationale bescherming op 3 november 2022 niet-ontvankelijk. Het beroep dat hiertegen werd ingediend werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 289 656 van 31 mei 2023.

1.5. Op 5 juli 2023 dient verzoekster een derde verzoek om internationale bescherming in.

1.6. De commissaris-generaal verklaart dit tweede volgende verzoek om internationale bescherming op 27 september 2023 niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger, afkomstig uit Karaj. Op 14 november 2019 verzocht u voor het eerst om internationale bescherming. U verklaarde toen het volgende: Al vanop jonge leeftijd kon u niet om met de islamitische regels die u werden opgelegd. Uw ouders volgden deze regels zelf uit verplichting. In 1394 (2015/2016) was u op bezoek bij een vriendin E. thuis, toen er plots een oudere man binnenkwam. Beiden stelden u voor om seksuele betrekkingen met hen te hebben. U was geschokt en liep weg uit het huis. Nadien vernam u niets meer van deze vriendin, noch van de oudere man. U hield depressieve gevoelens over aan deze ervaring. In 1396 (2017/2018), voor de protesten in dey van dat jaar plaatsvonden (december 2017/januari 2018), werd u door uw klasgenoot en vriendin N. uitgenodigd om bij haar thuis een film te komen kijken. Het bleek om de film “the shack” te gaan, een film over het leven van Jezus. N. wist dat u een afkeer van de islam had en wou u laten kennismaken met het christendom. U raakte zeer ontroerd door de film. Toen u achteraf met N. over de inhoud sprak, vertelde ze over het principe van compassie waarop het christendom gebaseerd is. U was geïnteresseerd en wilde meer weten. Vanaf toen ging u twee keer per week naar het huis van N. om in de bijbel te lezen, christelijke films te bekijken en te praten over het christendom. U was meteen overtuigd van het christendom. U had zelf geen bijbel, maar gebruikte deze van N.. Op die manier moest u ook niet nadenken waar u een eigen bijbel zou kunnen verstoppert. Op uw verjaardag kreeg u van N. een kruisje cadeau. Er zat op dat moment geen speciale betekenis aan vast, maar u vond het een mooi sieraad en droeg het dagelijks. Op de volleybaltraining één à twee weken later was u met N. bezig over het kruisje, toen de coach jullie gesprek hoorde. Hij kwam naar jullie toe en vroeg over welk kruisje jullie het hadden. Als christen hoort u het christendom niet te ontkennen, dus u antwoordde aan de coach dat u bezig was zich te verdiepen in het christendom. U werd meteen buitengezet door de coach en was niet meer welkom in de club. U vertelde diezelfde dag nog aan uw ouders dat u was buitengezet, maar zei niet dat het door het christendom kwam. Uw ouders waren op dat moment niet op de hoogte van uw interesse in het christendom. Uw moeder wist enkel dat u vaak bij N. thuis zat om films te kijken of huiswerk te maken. Zij wist niet dat het om christelijke films ging. In de derde en vierde maand van 1396 (mei/juni/juli 2017) werd u twee à drie keer door de Iraanse autoriteiten op straat tegengehouden wanneer u met uw broer over straat liep. Er werd jullie gevraagd of jullie familie waren. Twee keer werden jullie meegenomen naar het politiekantoor, waar jullie werden ondervraagd tot jullie ouders aankwamen en konden bevestigen dat jullie broer en zus waren. Nadien kon u naar huis terugkeren. In de zomer van 1396 (zomer 2017) was met een familievriend M. over straat aan het lopen, toen u werd aangesproken door de zedenpolitie. Ze vroegen waarom u met hem over straat liep en zeiden dat jullie haram waren. U werd meegenomen naar het politiekantoor, waar u werd gevraagd om uw broer op te bellen. Nadat uw broer was aangekomen, probeerde hij duidelijk te maken dat jullie slechts een platonische relatie hadden. Uw broer kreeg echter te horen dat hij niet de voogdij had over u en dat hij niets kon doen. Hij werd naar huis gestuurd en kreeg te horen dat uw vader naar een ander politiekantoor moest komen, waar u ook naartoe gebracht werd. Aangekomen in het ander politiekantoor, werd u gescheiden van M.. U heeft sindsdien niets meer van hem vernomen. U werd in een kamer geplaatst, waar u ondervraagd werd door twee vrouwen. U probeerde stiekem een sms bericht naar uw moeder te sturen om haar te vragen u te komen halen, maar werd betrapt. Daarop werd u geboden om uw gsm af te geven, wat u initieel weigerde. U kreeg een harde klap in uw gezicht, waarna u uw gsm afgaf. Op die gsm stonden privéfoto's, muziek van een Iraanse rapper Shahin Najafi, wiens teksten politiek getint zijn, en bijbelverzen en screenshots die u van N. had gekregen. U werd ervan beschuldigd een ongepaste relatie te hebben en werd uitgescholden. Uiteindelijk kreeg u uw gsm terug en ongeveer 50 minuten na uw aankomst in het politiekantoor kwam uw vader aan. Nadat uw vader bevestigde dat u en M. enkel vrienden waren, werd u vrijgelaten en kon u met uw vader naar huis terugkeren. U weet niet of M.'s ouders hem zijn komen ophalen. In dey 1396 (december 2017/ januari 2018) was u aan het winkelen met N., toen jullie op een protestactie stootten tegen het verhogen van de benzineprijzen en tegen het dragen van de hijab. U was het eens met de betogers en besloot mee te

doen. Op een bepaald moment kwamen leden van de basij (Mobilisatie der verdrukten) aan die de protestactie ruw probeerden op te breken. N. werd hard geslagen en op de grond gegooid. U liep zo snel mogelijk weg, maar kreeg wel verf van een paintballgeweer op en hield blauwe plekken en enkele schrammen hieraan over. Nadien vernam u niets meer van N.. Door uw eerdere ervaring met M., wist u dat N. in de problemen zat.

Tijdens de jaarwisseling naar 1397 merkte u dat uw vader het islamitisch gebed dat bij dit moment hoort niet op zei. Twee of drie dagen later vroeg u hem waarom hij dit niet gedaan had. Uw vader vertelde dat hij niet langer in de islam geloofde, maar wel in het christendom, waarop u over uw eigen bekering vertelde. Diezelfde dag zei u het ook tegen uw moeder. Nadat u vernam dat uw vader problemen kende omwille van zijn bekering, besloot u samen met hem het land te verlaten. Op 8/2/1397 (28/04/2018) verliet u Iran samen met uw vader H. S. B. (O.V. (...)) en reisde u via Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België waar u begin november 2019 aankwam. In België kwam u in contact met de Getuigen van Jehova in het opvangcentrum in Antwerpen waar u verblijft. U had op dat moment geen protestantse kerk gevonden in Antwerpen, en was aan het nadenken om naar de Iraanse kerk in Brussel te blijven gaan waar u een paar keer geweest was, of de Iraanse kerk in Gent te proberen. U was geïnteresseerd in hetgeen de Getuigen van Jehova u vertelden en besloot verder contact met hen te houden. U nam deel aan vieringen en plaatste christelijk geïnspireerde berichten op uw Facebookpagina. U vreesde bij terugkeer de Iraanse autoriteiten. Op 16 december 2021 weigerde het CGVS uw verzoek om internationale bescherming. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde deze beslissing op 10 mei 2022.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 29 juni 2022 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U stelde geen toekomst te hebben in Iran als niet moslim. U volhardde in uw verklaringen gedaan in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming en wou in België uw religieuze activiteiten verder zetten. U vreesde bij terugkeer voor uw leven omwille van uw bekering. Als men in Iran iets wil bereiken moet men moslim zijn. U stelde niet te kunnen leven in Iran. U kon niet leven met een hoofddoek en constante schrik voor de moraalpolitie. U wou als vrouw vrij leven en dat was niet mogelijk in Iran. Op 3 november 2022 weigerde het CGVS uw verzoek om internationale bescherming. De RvV bevestigde deze beslissing op 31 mei 2023.

U bleef in België en verzocht vijf weken later op 5 juli 2023 een derde maal om internationale bescherming. U haalt aan politieke activiteiten te hebben in België. U neemt deel aan betogingen tegen het Iraanse regime. Beelden van uw deelname aan deze betogingen verschenen op sociale media en enkele tv-zenders. Hierdoor zijn de Iraanse autoriteiten op de hoogte van uw politieke activiteiten in België. Daarnaast blijft u volhouden bekeerd te zijn tot de Getuigen van Jehova. U volgt momenteel een opleiding om gedoopt te mogen worden. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: enkele foto's van een protestactie waaraan u en uw vader deelnamen, een foto van twee USB sticks die werden neergelegd in het dossier van uw vader, een kopie van een gynaecologisch verslag waaruit blijkt dat u last had van bloedverlies en hier medicatie tegen kreeg, en twee badges op naam van u en uw vader.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Waar u aangaf gynaecologische problemen te hebben, kan niet besloten worden dat u door deze problemen niet in staat zou geweest zijn op een volwaardige manier verklaringen af te leggen in het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming. U gaf verder zelf aan dat er geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming zouden kunnen bemoeilijken (Verklaringen volgend verzoek, vraag 13, d.d. 24.08.2023; Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ, vraag 1, d.d. 24.08.2023).

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de

kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet vooreerst worden vastgesteld dat uw vorig verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar er geen geloof kon worden gehecht aan uw bekering tot het christendom in Iran en uw daaraan gekoppelde problemen in Iran. Ook de bekering tot het christendom van uw vader en de hieruit voortvloeiende problemen die hij aanhaalde in het kader van dit eerste verzoek om internationale bescherming werden ongeloofwaardig bevonden. Gezien deze ongeloofwaardige bekering werd er evenmin geloof gehecht aan de religieuze activiteiten van u en uw vader in België en werden deze als opportunistisch bestempeld. U had bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als een christen zou manifesteren of dat u als dusdanig gezien zou worden door uw omgeving. Eenzelfde conclusie gold voor uw vader. Hier werd aan toegevoegd dat uit de beschikbare informatie bleek dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Enkel personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – waarover noch u, noch uw vader beschikten – , liepen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Uit de deelname van uw vader aan de protesten van de groene beweging, daterende van 1388 (2009/2010), kon verder geen actuele gegronde vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade afgeleid worden. Voorts werden uw problemen die u stelde te hebben gehad omdat u over straat liep met een vriend M. ongeloofwaardig bevonden. Uw andere problemen (u werd twee à drie keer tegengehouden op straat met uw broer, u nam deel aan een betoging waar u blauwe plekken aan overhield door een paintballkogel en u werd voorgesteld om seksuele betrekkingen te hebben met een vriendin en een onbekende oudere man) waren onvoldoende zwaarwichtig om te gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De RvV bevestigde deze beslissing voor zowel u als uw vader op 10 mei 2022. U noch uw vader ging tegen deze beslissing in beroep.

In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming d.d. 29.06.2022 nam het CGVS een nietontvankelijkheidsbeslissing. U was er niet in geslaagd de ongeloofwaardigheid van uw bekering om te keren. Waar u stelde niet te kunnen leven met een hoofddoek en schrik te hebben van de moraalpolitie werd besloten dat het bestaan van vestimentaire voorschriften op zich niet voldoende was om a priori te gewagen van een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uw algemene stelling dat vrouwen in Iran geen vrij leven kunnen leiden volstond evenmin om a priori in uw hoofde te gewagen van een nood aan internationale bescherming. De RvV bevestigde in haar arrest van 31 mei 2023 de beslissing van het CGVS. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

Het louter volharden in uw bekering naar de Getuigen van Jehova, u stelde een opleiding te volgen om gedoopt te kunnen worden, kan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw religieuze activiteiten en engagement niet wijzigen (Verklaring volgend verzoek, vraag 17, d.d. 24.08.2023).

Wat betreft uw politieke activiteiten, u neemt deel aan protestacties tegen het Iraanse regime en legde hiervan foto's en video's neer, kan opgemerkt worden dat reeds is gebleken uit uw religieuze activiteiten dat u er niet voor terugdeinst opportunistische activiteiten te ontwikkelen ten einde een verblijfsstatus te verkrijgen. Uw politieke activiteiten dienen dan ook evenzeer in dit opportunistisch licht gezien te worden. Hoewel u deelnam aan verschillende politieke activiteiten blijkt uit de door u neergelegde foto's en video's dat u louter deelnemer was en af en toe deel uitmaakte van het beveiligingsteam. Daarnaast ging u geen groter politiek engagement aan. U stelde geen lid te zijn van enige politieke organisatie of partij (Verklaring volgend verzoek, vraag 18, d.d. 24.08.2023). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt

https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iran._surveillance_van_de_diaspora_door_de_iraanse_autoriteiten_20230510.pdf blijkt dat de

Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens posts op sociale media, wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming of wegens een bekering tot het christendom. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren, quod non in casu. Wat betreft uw online activiteiten, u plaatst foto's en video's van uw deelname aan protestacties op uw

Facebookaccount, dient vastgesteld dat gelet op het opportunistisch karakter van deze politieke activiteiten, er verwacht kan worden dat u deze politieke bijdragen op uw Facebookaccount verwijdert. Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet in een ander licht stellen. De foto's en video's van uw activiteiten werden reeds eerder besproken, net zoals het gynaecologisch verslag. De links naar de Facebook- en Instagramaccounts van verschillende Iraanse activisten en Iraanse mediabedrijven zijn louter verwijzingen naar hun online aanwezigheid, zonder enige persoonlijke vermelding, en volstaan niet om in uw hoofde te gewagen van een nood aan internationale bescherming. Uit de badges die u neerlegde, waarvan overigens niet geweten is waar en in welke context deze werden gebruikt, kan evenmin een nood aan internationale bescherming worden afgeleid.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Het verzoek om internationale bescherming van uw vader werd eveneens niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48 tot en met 48/6 en van de artikelen 57/5ter, 57/6, § 3 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de beginselen van behoorlijk bestuur zijnde van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Tevens voert zij de schending aan van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van de 'redelijke termijn'.

Vooreerst bekritiseert verzoekster het gegeven dat de bestreden beslissing door de commissaris-generaal niet werd getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Er wordt in dit verband aangevoerd dat nergens wordt uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd en dat naast artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet ook de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel werden geschonden.

Verzoekster vervolgt met een theoretische uiteenzetting van de formele motiveringsplicht. Zij meent dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet in samenhang met artikel 3 van het EVRM en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden werd doordat verzoekster niet in kennis werd gesteld van de redenen waarom de wettelijke termijn niet kon worden gerespecteerd.

Voorts stelt verzoekster dat een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 samen gelezen met artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet zich opdringt omdat verweerder niet gemotiveerd heeft waarom er geen persoonlijk onderhoud plaatsgevonden heeft. Zij verwijst hierbij naar 's Raads rechtspraak en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Verder bespreekt verzoekster voormeld artikel 57/6/2 op een theoretische wijze, waarna zij betwist dat de bestreden beslissing rechtsgeldig werd genomen.

In het verzoekschrift wordt vervolgens ingegaan op de aangehaalde nieuwe elementen/feiten.

Verzoekster stelt aanvullende documenten en verklaringen te hebben overgemaakt in het kader van een volgend verzoek tot internationale bescherming. Er wordt aangestipt dat door verzoekster werd benadrukt dat zij deelneemt aan betogingen tegen het Iraans regime en zij derhalve politieke activiteiten ontplooiden in België die kenbaar zijn doordat beelden van haar deelname aan deze betogingen verschenen zijn op sociale media en enkele tv-zenders. Daarnaast wordt verzoeksters religieuze overtuiging beklemtoond en aangegeven dat verzoekster verbonden blijft met de getuigen van Jehova, ondanks dat haar bekering werd beschouwd als opportunistisch waarbij wordt gewezen op de bijgebrachte stukken.

Verzoekster meent dat zij geen andere mogelijkheden heeft dan het bijbrengen van bijkomende verklaringen en documenten om de commissaris-generaal te overtuigen dat haar vluchtmotieven weldegelijk oprecht zijn.

Voorts stelt verzoekster dat de commissaris-generaal de verplichting heeft om de verklaringen en documenten die een verzoeker om internationale bescherming bijbrengt, zorgvuldig en onbevooroordeeld te onderzoeken. Zij betoogt dat een verwijzing naar een eerder genomen beslissing niet als afdoende kan worden beschouwd.

Verzoekster vervolgt dat zij het oneens is dat de commissaris-generaal haar bijkomende verklaringen onmiddellijk wegzet als ongeloofwaardig omdat ze in lijn liggen met haar verklaringen zoals afgelegd tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming. Verzoekster meent dat het haar hierdoor onmogelijk wordt gemaakt om alsnog aan te tonen dat haar asielmotieven oprecht zijn.

Verder stelt verzoekster vast te houden aan haar eerdere asielmotieven wat erop wijst dat zij consistent is. Zij betoogt dat hetgeen zij verklaarde tijdens het volgend verzoek om internationale bescherming in lijn ligt met haar eerdere verklaringen omdat zij wil benadrukken dat deze motieven oprecht zijn. Zij beklemtoont dat er ten onrechte werd besloten dat zij geen nood zou hebben aan internationale bescherming. Verzoekster voegt toe dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming steeds op een individuele wijze moet gebeuren. Zij betoogt voorts dat er met haar verklaringen niet op afdoende wijze rekening werd gehouden, gezien er louter gesteld wordt dat deze ongeloofwaardig zijn omdat ze voortvloeien uit haar asielrelaas van haar vorig verzoek om internationale bescherming. Zij verwijst in dit verband naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ). Vervolgens wordt in het verzoekschrift herhaald dat verzoekster op een duurzame en georganiseerde wijze deelneemt aan betogingen tegen het Iraans regime en zij derhalve politieke activiteiten ontplooiden in België die kenbaar zijn doordat beelden van haar deelname aan deze betogingen zijn verschenen op sociale media en enkele tv-zenders waardoor de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van deze deelname aan protesten. Verzoekster voert aldus aan zich op een publiekelijke manier te hebben geëngageerd tegen het huidige regime in Iran en dit op een systematische manier. Het is volgens verzoekster niet gerechtvaardigd dat verweerder stelt dat dit engagement beperkt zou zijn omdat verzoekster geen formeel lid is van een politieke partij of organisatie gezien het niet ongewoon is dat dergelijk (sterk) engagement wordt opgenomen zonder daarmee formeel lid te zijn van een partij of organisatie, zoals blijkt uit haar eerdere verklaringen waarbij zij herhaaldelijk wees op het gebrek aan vrijheid in Iran en zij onmogelijk onder de huidige strikte regels kan leven gezien dit niet strookt met haar overtuigingen die een wezenlijk onderdeel uitmaken van haar identiteit.

Verzoekster geeft daarnaast aan reeds langdurig in Europa te verblijven en stelt dat zij een verhoogd risicoprofiel heeft omdat zij op een langdurige, actieve en zichtbare wijze heeft bijgedragen aan de protesten in België tegen het regime in Iran alwaar de situatie erg woelig is.

Er wordt wederom benadrukt dat verzoekster haar engagement blijft opnemen ondanks dat het haar geen verblijfsvoordeel oplevert. Het mag worden verondersteld dat de Iraanse veiligheidsdiensten rekening houden met informatie die over het regime in Iran wordt verspreid op sociale media maar ook via televisiekanalen, aldus verzoekster. Verzoekster vervolgt dat deze informatie derhalve gekend is en wordt verspreid buiten haar controle om. Het louter deleten van haar berichten op sociale media is volgens verzoekster dan ook onvoldoende om de digitale sporen uit te wissen.

Verzoekster wijst opnieuw naar haar aanvullende verklaringen en documenten en vervolgt dat zij zoveel zij kon duidelijk maakte dat haar religieuze overtuiging oprecht en doorleefd is en dus niet ingegeven is door 'opportunistische redenen'. Verzoekster meent dit duidelijk gemaakt te hebben tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en voegt eraan toe dat zij hiertoe geen kans kreeg tijdens een persoonlijk onderhoud op het CGVS. Zij meent dat haar langdurige en volgehouden bekering een essentieel onderdeel uitmaakt van haar identiteit. Vervolgens tracht verzoekster op omstandige wijze

verweerders stelling dat er geen geloof gehecht kan worden aan haar religieuze overtuiging te weerleggen. Zij verwijst hierbij naar rechtspraak van het HvJ en § 36 van het UNHCR-rapport: "Guidelines on Religion-Based Refugee Claims under Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 2004". Verzoekster benadrukt in dit verband het oprecht karakter van haar geloofsovertuiging en dat deze een persoonlijke aangelegenheid betreft. Zij betoogt hierbij dat de loutere stelling van verweerder dat haar bekering zou ingegeven zijn door opportunisme niet voldoende is om te besluiten dat zij bij een terugkeer als niet bekeerd zou worden beschouwd en meent dat dit niet wegneemt dat zij bij een terugkeer wel degelijk als bekeerd kan worden gepercipieerd of haar een afvalligheid kan worden toegedicht. Hierna besluit verzoekster dat zij terecht voorhoudt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een daadwerkelijk gevaar voor vervolging loopt.

2.2. Stukken

Op 15 januari 2024 brengt verzoekster ter terechtzitting een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota bij waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- twee foto's toevoegt ter staving van een deelname van verzoeksters vader aan twee manifestaties in de maand december 2023 waarvan één tegen de Iraanse autoriteiten en één ter steun van Israël;
- een screenshot van een bericht van sociale media met een vrije vertaling.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Voorafgaand

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoekster overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

Waar verzoekster bekritiseert dat de bestreden beslissing geen motivering verschaft waarom de wettelijk vereiste termijn van tien dagen bepaald in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet niet kon worden gerespecteerd en er evenmin wordt gemotiveerd waarom geen persoonlijk onderhoud plaatsvond, kan de Raad geen schending van de motiveringsplicht vaststellen. Verzoekster toont immers niet aan dat deze omissies en de huidige weergegeven motivering haar niet in staat zouden stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de huidige bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Wat betreft de kritiek inzake de niet gerespecteerde beslissingstermijn van tien dagen vervat in artikel 57/6, § 3, vierde lid, wijst de Raad erop dat deze bepaling luidt als volgt:

“De in het eerste lid, 5°, bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.”

In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: *“Gezien, in het geval de Commissaris-generaal beslist tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek, het vermoeden bestaat dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming, hetzij omdat hij reeds bescherming geniet in een lidstaat van de EU, hetzij omdat hij afkomstig is uit een lidstaat van de EU of uit een staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de EU, hetzij omdat hij bescherming kan krijgen in een derde land waarmee hij een band heeft, wordt de beslissingstermijn voor de nietontvankelijke verzoeken ingekort tot vijftien werkdagen. Van deze termijn kan afgeweken worden ingeval van een volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6/2. Gezien het onderzoek van de nieuwe elementen snel kan gebeuren, is het aangewezen dat een beslissing tot al dan niet ontvankelijkheid van een volgend verzoek wordt genomen binnen een termijn van tien werkdagen. (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 109).”*

Hieruit blijkt overduidelijk dat de in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet opgenomen termijn een louter indicatieve ordetermijn betreft waarbij de wetgever het aangewezen acht om deze verzoeken snel (binnen een termijn van tien werkdagen) te behandelen. Een snelle behandeling is derhalve wenselijk, maar niet verplicht. Verzoekster toont ook niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat haar verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Zij kan bezwaarlijk beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van haar relaas. De wet verbindt aan het overschrijden van voormelde termijn geen sanctie en er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-

generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd.

Met betrekking tot het betoog dat verzoekster niet gehoord werd in het kader van haar voorliggend volgend verzoek om internationale bescherming, moet nog vastgesteld worden dat in het verzoekschrift echter geen enkel valabel element wordt bijgebracht dat verzoekster zou hebben aangevoerd indien zij op het Commissariaat-generaal een persoonlijk onderhoud had gehad en dat zou hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure, met name het al dan niet ontvankelijk verklaren van haar volgende verzoek om internationale bescherming. Verzoekster kan evenmin gevolgd worden waar zij meent dat verweerder in de bestreden beslissing had moeten motiveren waarom zij niet uitgenodigd werd voor een persoonlijk onderhoud. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”* Verzoekster voegt een voorwaarde toe aan de wet waar zij meent dat verweerder in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. Voorts dient erop gewezen dat verzoekster tijdens het onderhoud bij de DVZ in het kader van het huidige verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van de verklaringen aldaar na zou gaan of de aanvraag al dan niet ontvankelijk wordt verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud (Verklaring volgend verzoek van 24 augustus 2023, tweede pagina, onder de hoofding “MOTIEVEN”). Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van de aanvraag reeds bij de DVZ aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen bij de DVZ.

Deze onderdelen van het middel, inzake de formele motiveringsplicht, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de ‘redelijke termijneis’, kunnen in zoverre niet aangenomen worden.

2.3.3. Wat betreft de bijzondere procedurele noden kan gewezen worden op volgende terechte overwegingen:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Waar u aangaf gynaecologische problemen te hebben, kan niet besloten worden dat u door deze problemen niet in staat zou geweest zijn op een volwaardige manier verklaringen af te leggen in het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming. U gaf verder zelf aan dat er geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming zouden kunnen bemoeilijken (Verklaringen volgend verzoek, vraag 13, d.d. 24.08.2023; Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ, vraag 1, d.d. 24.08.2023).

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekster laat voorgaande concrete motieven ongemoeid en kan er zodoende geen afbreuk aan doen.

2.3.4. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt: *“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.*

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er bijgevolg nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer een verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.5. Onderzoek van de nieuwe elementen

2.3.5.1. In het kader van haar huidig volgende verzoek om internationale bescherming volhardt verzoekster in haar bekering en religieuze activiteiten in België waarvoor zij in Iran vervolging vreest. Daarnaast stelt verzoekster niet te kunnen terugkeren naar Iran vanwege haar politieke activiteiten in België tegen het Iraanse regime.

Verzoekster heeft ter staving van haar tweede volgend beschermingsverzoek op het CGVS volgende documenten neergelegd: foto's en uittreksels van sociale media ter staving van verzoeksters aanwezigheid op een protestactie, een foto van twee usb-sticks die werden neergelegd in het kader van het dossier van verzoeksters vader met een overzicht van de inhoud ervan, een kopie van een gynaecologisch verslag en twee badges op naam van verzoekster en haar vader.

Bij aanvullende nota brengt zij nog volgende documenten bij: twee foto's ter staving van een deelname van verzoeksters vader aan twee manifestaties in de maand december 2023 waarvan één tegen de Iraanse autoriteiten en één ter steun van Israël en een screenshot van een bericht van sociale media met een vrije vertaling.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

2.3.5.2. In de bestreden beslissing wordt op terechte wijze gemotiveerd dat het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekster niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat verzoekster geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de

zin van artikel 48/4 in aanmerking komt en dat het commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

2.3.5.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van motieven - die pertinent en draagkrachtig zijn, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat zij geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht - kunnen weerleggen of ontkrachten. Het komt verzoekster toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij zoals hierna zal blijken echter in gebreke blijft.

2.3.5.4. Met betrekking tot de verklaringen van verzoekster aangaande haar vervolgingsvrees wegens haar bekering en religieuze activiteiten in België, merkt de Raad op dat verzoekster deze elementen reeds heeft aangebracht in het kader van haar eerste en tweede verzoek om internationale bescherming hetgeen al eerder door de commissaris-generaal en de Raad werd beoordeeld.

Zo wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd:

“In voorliggend geval moet vooreerst worden vastgesteld dat uw vorig verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar er geen geloof kon worden gehecht aan uw bekering tot het christendom in Iran en uw daaraan gekoppelde problemen in Iran. Ook de bekering tot het christendom van uw vader en de hieruit voortvloeiende problemen die hij aanhaalde in het kader van dit eerste verzoek om internationale bescherming werden ongeloofwaardig bevonden. Gezien deze ongeloofwaardige bekering werd er evenmin geloof gehecht aan de religieuze activiteiten van u en uw vader in België en werden deze als opportunistisch bestempeld. U had bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als een christen zou manifesteren of dat u als dusdanig gezien zou worden door uw omgeving. Eenzelfde conclusie gold voor uw vader. Hier werd aan toegevoegd dat uit de beschikbare informatie bleek dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Enkel personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – waarover noch u, noch uw vader beschikten – , liepen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Uit de deelname van uw vader aan de protesten van de groene beweging, daterende van 1388 (2009/2010), kon verder geen actuele gegronde vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade afgeleid worden. Voorts werden uw problemen die u stelde te hebben gehad omdat u over straat liep met een vriend M. ongeloofwaardig bevonden. Uw andere problemen (u werd twee à drie keer tegengehouden op straat met uw broer, u nam deel aan een betoging waar u blauwe plekken aan overhield door een paintballkogel en u werd voorgesteld om seksuele betrekkingen te hebben met een vriendin en een onbekende oudere man) waren onvoldoende zwaarwichtig om te gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De RvV bevestigde deze beslissing voor zowel u als uw vader op 10 mei 2022. U noch uw vader ging tegen deze beslissing in beroep.

In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming d.d. 29.06.2022 nam het CGVS een nietontvankelijkheidsbeslissing. U was er niet in geslaagd de ongeloofwaardigheid van uw bekering om te keren. Waar u stelde niet te kunnen leven met een hoofddoek en schrik te hebben van de moraalpolitie werd besloten dat het bestaan van vestimentaire voorschriften op zich niet voldoende was om a priori te gewagen van een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uw algemene stelling dat vrouwen in Iran geen vrij leven kunnen leiden volstond evenmin om a priori in uw hoofde te gewagen van een nood aan internationale bescherming. De RvV bevestigde in haar arrest van 31 mei 2023 de beslissing van het CGVS. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

Het louter volharden in uw bekering naar de Getuigen van Jehova, u stelde een opleiding te volgen om gedoopt te kunnen worden, kan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw religieuze activiteiten en engagement niet wijzigen (Verklaring volgend verzoek, vraag 17, d.d. 24.08.2023).”

Met betrekking tot de reeds aangehaalde vervolgingsvrees wegens verzoeksters bekering en haar religieuze activiteiten, kan het volstaan te verwijzen naar de eerdere beslissingen van het CGVS en 's Raads arresten nrs. 272 511 van 10 mei 2022 en 289 656 van 31 mei 2023.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van het huidig volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt. In deze zin kan verzoekster dan ook geenszins gevolgd worden in het betoog dat het verwijzen naar eerdere verzoeken/beslissingen en arresten van de Raad dat op haar betrekking hebben geen afdoende argument zou zijn.

Hoewel dit echter niet wegneemt dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd, moet in casu het volgende aangestipt worden. Verzoekster blijft in het kader van haar huidig volgend verzoek vasthouden aan haar bekering zoals uiteengezet in haar eerdere verzoeken om internationale bescherming en reikt thans verder tevens elementen aan die een voortzetting vormen van een relaas dat ongeloofwaardig werd bevonden en waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken. Dat verzoekster voornamelijk verder borduurt op ditzelfde relaas, voegt niets nieuws of wezenlijks toe aan haar dossier.

Inzake verzoeksters politieke activiteiten en de neergelegde documenten wordt in de bestreden beslissing met reden het volgende overwogen:

“Wat betreft uw politieke activiteiten, u neemt deel aan protestacties tegen het Iraanse regime en legde hiervan foto's en video's neer, kan opgemerkt worden dat reeds is gebleken uit uw religieuze activiteiten dat u er niet voor terugdeinst opportunistische activiteiten te ontwikkelen ten einde een verblijfsstatus te verkrijgen. Uw politieke activiteiten dienen dan ook evenzeer in dit opportunistisch licht gezien te worden. Hoewel u deelnam aan verschillende politieke activiteiten blijkt uit de door u neergelegde foto's en video's dat u louter deelnemer was en af en toe deel uitmaakte van het beveiligingsteam. Daarnaast ging u geen groter politiek engagement aan. U stelde geen lid te zijn van enige politieke organisatie of partij (Verklaring volgend verzoek, vraag 18, d.d. 24.08.2023). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iran._surveillance_van_de_diaspora_door_de_iraanse_autoriteiten_20230510.pdf blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens posts op sociale media, wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming of wegens een bekering tot het christendom. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren, quod non in casu. Wat betreft uw online activiteiten, u plaatst foto's en video's van uw deelname aan protestacties op uw Facebookaccount, dient vastgesteld dat gelet op het opportunistisch karakter van deze politieke activiteiten, er verwacht kan worden dat u deze politieke bijdragen op uw Facebookaccount verwijderd. Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet in een ander licht stellen. De foto's en video's van uw activiteiten werden reeds eerder besproken, net zoals het gynaecologisch verslag. De links naar de Facebook- en Instagramaccounts van verschillende Iraanse activisten en Iraanse mediabedrijven zijn louter verwijzingen naar hun online aanwezigheid, zonder enige persoonlijke vermelding, en volstaan niet om in uw hoofde te gewagen van een nood aan internationale bescherming. Uit de badges die u neerlegde, waarvan overigens niet geweten is waar en in welke context deze werden gebruikt, kan evenmin een nood aan internationale bescherming worden afgeleid.”

Verzoekster volhardt in haar oprechte bekering en benadrukt haar religieuze en politieke activiteiten in België en op sociale media die kenbaar zouden zijn in Iran alsook de neergelegde stukken doch brengt geen valabele argumenten bij die voorgaande concrete motieven en de concrete beoordeling van voormelde neergelegde stukken kunnen ontkrachten.

In zoverre verzoekster nog medische problemen zou ondervinden wijst de Raad er volledigheidshalve op dat deze geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Voor de beoordeling van medische elementen dient een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht te worden aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt daarenboven vast dat verzoekster niet aanvoert laat staan aan toont, dat verzoekster niet verder kan opgevolgd en behandeld worden in Iran.

Ten slotte moet vastgesteld worden dat verzoekster in casu geenszins aan toont dat zij omwille van medische problemen zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat haar op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd.

Wat de situatie betreft van bekeerde terugkeerders merkt de Raad nog op dat reeds in het kader van verzoeksters eerdere beschermingsverzoeken werd aangestipt dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat een terugkeer slechts problemen zal veroorzaken wanneer sprake is van een verhoogd risicoprofiel, wat in casu niet aannemelijk wordt gemaakt. Er werd hierbij ook reeds aangegeven dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, zij het wegens hun vluchtrelaas, zij het wegens activiteiten op sociale media met betrekking tot kritiek op de Iraanse autoriteiten of met betrekking tot hun bekering tot het christendom.

Hierbij kan verder gewezen worden op de recente COI focus *"IRAN- Surveillance van de diaspora door de Iraanse autoriteiten"* van 10 mei 2023 aangehaald door verweerder waaruit kan vastgesteld worden dat niettegenstaande Iran één van de belangrijkste actoren van transnationale repressie is, de capaciteit van de Iraanse autoriteiten om de sociale media van haar burgers in het buitenland te monitoren niet onbeperkt is, dat hoofdzakelijk activisten in ballingschap, doch niet alle, worden gemonitord, dat het regime prioriteiten stelt op basis van haar belangen en dat deze kunnen wijzigen. Volgens de geraadpleegde cybersecurityexpert liggen de prioriteiten thans bij journalisten en activisten van etnische minderheden en ook milieuactivisten. De hoofddoelstelling van de surveillanceactiviteiten in het buitenland, hoofdzakelijk via het online monitoren van openbare informatie op het internet, is het maken van profielen over de doelwitten en het in kaart brengen van netwerken (p. 20). De internetsurveillance is sinds de dood van Mahsa Amini in september 2022 en de daarop volgende straatprotesten naar alle waarschijnlijkheid opgevoerd (p. 22-23). De hoeveelheid kritiek die een persoon uit op het regime is overigens geen grote factor in het vergroten van het risico dat een cyberdissident in ballingschap gemonitord wordt, doch de invloed die een persoon heeft bepaalt of deze een prioriteit vormt voor het regime waarbij bijvoorbeeld het hebben van 10.000 volgers niet belangrijk wordt geacht (p. 20-21). In casu moet beklemtoond worden dat verzoeksters vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden en verzoekster ook geen groot politiek engagement aannemelijk heeft gemaakt waaruit, gelet op de beschikbare landeninformatie, een beschermingsnood blijkt.

Verzoekster brengt geen informatie aan die voorgaande analyse kan ontkrachten.

Voorts merkt de Raad nog op dat uit voormelde COI van mei 2023 niet kan worden afgeleid dat een loutere terugkeer vanuit het buitenland naar en aanwezigheid op het Iraanse grondgebied zouden kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de vluchtelingenrechtelijke zin, of tot een reëel risico op ernstige schade, in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster legt geen andere informatie neer waaruit het tegendeel blijkt.

De meeste in het buitenland wonende Iraniërs ondervinden doorgaans geen problemen bij terugkeer. Profielen van personen die in de verslagperiode (1 maart 2020 tot en met 31 maart 2023) van de COI Focus van 10 mei 2023 toch problemen kenden met de Iraanse autoriteiten bij terugkeer, zijn personen met een dubbele nationaliteit en Iraanse atleten die in het buitenland hun steun betuigen aan de straatprotesten in Iran (p. 31). Er werden verder geen verifieerbare berichten gevonden van afgewezen verzoekers om internationale bescherming vanuit Europa die na een terugkeer naar Iran ernstige problemen hebben ondervonden met de Iraanse autoriteiten en de geraadpleegde experts maken evenmin melding van grote problemen (p. 30-35). Hierbij wordt aangestipt dat het aanvragen van internationale bescherming in het buitenland op zichzelf in Iran niet strafbaar is (p. 9). De Iraanse overheden hebben verder doorgaans weinig interesse in het strafrechtelijk vervolgen van afgewezen Iraanse asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. De Iraanse autoriteiten schenken aan dergelijke personen en

aan hetgeen zij hebben gezegd of gedaan in het buitenland en op het internet hebben geplaatst over het algemeen (nog steeds) weinig aandacht en personen die terugkeren naar Iran die geen risicoprofiel vertonen, die nog niet in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten en die door deze autoriteiten niet als bedreiging worden gezien, ondervinden doorgaans geen problemen bij een terugkeer naar Iran. De behandeling van terugkeerders, inclusief afgewezen verzoekers om internationale bescherming, is afhankelijk van hun profiel voor hun vertrek uit Iran en hun activiteiten bij terugkeer. Het zijn vooral personen die al een hoog profiel hadden, in het bijzonder politieke activisten, die bij een terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Tenzij zij voor hun vertrek uit Iran al in de negatieve aandacht stonden van de Iraanse overheden, kan worden aangenomen dat terugkeerders in het algemeen de aandacht van de Iraanse overheden waarschijnlijk niet zullen trekken en een laag risico lopen op monitoring, mishandeling of discriminatie (p. 33-35). De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat een loutere mogelijkheid van een behandeling die raakt aan vervolging of ernstige schade niet voldoende is.

Er dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekster, de reeds hoger gedane vaststellingen in acht genomen, het bestaan van risicofactoren in haar hoofd niet aantoot of aannemelijk maakt. De Raad herhaalt hierbij dat het vluchtrelaas van verzoekster ongeloofwaardig werd bevonden en zij niet heeft aangetoond dat zij vóór haar (legaal) vertrek uit Iran reeds in het vizier stond van de Iraanse autoriteiten.

Uit de landeninformatie blijkt verder dat de Iraanse autoriteiten vooral personen monitoren die zij als een bedreiging zien, bijvoorbeeld omdat zij reeds eerder in de verhoogde aandacht van de Iraanse autoriteiten stonden, omdat zij bekendheid genieten of politieke activisten zijn, *quod non in casu*.

Uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt verder dat terugkeerders bij aankomst op de Iman Khomeini International Airport (IKA) in Teheran inderdaad (nog steeds) onderworpen worden aan veiligheids- en mogelijks ook andere controles (p. 26 e.v.). Iraniërs die met een gewoon paspoort terugreizen worden door de Iraanse autoriteiten over het algemeen als gewone reizigers beschouwd. Iraniërs die gedwongen terugkeren of Iraniërs die met een *laissez-passer* reizen worden bij aankomst op de IKA luchthaven aan een nader onderzoek onderworpen aan de hand van een ondervraging. De Iraanse immigratiepolitie ondervraagt gedwongen terugkeerders of terugkeerders met een *laissez-passer* over de omstandigheden van hun vertrek uit Iran, om na te gaan of er sprake is van een illegale uitreis, alsook over de reden van een eventueel verzoek om internationale bescherming in het buitenland (p. 29-30). Verder blijkt dat er sinds eind 2021 – begin 2022 verschillende in Europa wonende Iraniërs, waaronder Iraniërs met een dubbele nationaliteit, vluchtelingen en Iraniërs die in het buitenland verblijven, bij aankomst op de luchthaven worden ondervraagd nadat ze door de paspoortcontrole zijn gegaan en een inreisstempel ontvangen hebben. Daarbij hangt het van de individuele omstandigheden in een zaak af of iemand na terugkeer wordt ondervraagd (p. 28). Blijkens de landeninformatie is er voorts geen sprake van een systematische controle van sociale media-profielen op de luchthaven. Wanneer dit wel gebeurt, is dit voornamelijk bij terugkeerders van wie een vermoeden bestaat van activisme of illegale activiteiten. Sociale media zijn verder van bijzonder belang wanneer een terugkeerder veel volgers heeft. Een van de geraadpleegde cybersecurityexperten verklaart het dan weer waarschijnlijk dat de Iraanse autoriteiten vragen naar de sociale media-profielen van jonge mensen die in westerse landen wonen waarin het regime geïnteresseerd is, zoals Canada, de Verenigde Staten, het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk en Nederland en dat bepaalde werkprofielen van terugkerende personen die in het Westen wonen gescreend zullen worden (*ibid.*, p. 29).

De Raad merkt op dat uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt dat Iran sinds geruime tijd het beleid hanteert om geen gedwongen terugkeer te aanvaarden (p. 24). Een terugkeer met een *laissez-passer* leidt luidens deze COI Focus (p. 29-35) tot nader onderzoek aan de hand van een ondervraging bij aankomst in Iran, omdat dit zou kunnen betekenen dat iemand illegaal is uitgereisd en dat terugkeerders met een *laissez-passer* worden gemarkeerd als personen die om internationale bescherming hebben verzocht, waardoor deze mogelijks zullen ondervraagd worden over de reden van het beschermingsverzoek, de omstandigheden van hun vertrek uit Iran en waarom ze reizen met een *laissez-passer*. Nog volgens de COI Focus van 10 mei 2023 duren de verhoren bij aankomst van terugkeerders met een *laissez-passer* een half uur tot een uur, al kan dit langer zijn indien de terugkeerder ontwijkend antwoordt of als de Iraanse autoriteiten vermoeden dat de terugkeerder in het verleden criminele feiten heeft gepleegd. Arrestatie en mishandeling zijn bij een dergelijke ondervraging niet gebruikelijk. Het loutere gegeven dat verzoekster, die Iran legaal is uitgereisd (Verklaring DVZ van 23 december 2019, p. 14), bij binnenkomst in Iran mogelijks ondervraagd zal worden naar de redenen van haar vertrek en asielrelaas betekent niet zonder meer dat zij bij terugkeer een reëel risico loopt op mishandeling. Dit gegeven kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in hoofdte van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen.

Gelet op het vaststaand ongeloofwaardig vluchtrelaas, kan niet blijken dat verzoekster eerder in de negatieve aandacht heeft gestaan van de Iraanse autoriteiten noch kan uit de elementen in het rechtsplegingsdossier blijken dat zij anderszins voor hen een persoon van belang zou zijn. Verzoekster toont nergens aan dat zij in de negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten staat, in ieder geval niet meer dan andere afgewezen verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar Iran. Er zijn geen concrete aanknopingspunten dat verzoekster bij terugkeer naar Iran als een risico of bedreiging zal worden beschouwd en aan een reëel gevaar voor vervolging of ernstige schade zal worden blootgesteld.

Waar verzoekster middels een aanvullende nota nog twee foto's toevoegt ter staving van de deelname van haar vader aan twee manifestaties in de maand december 2023 waarvan één tegen de Iraanse autoriteiten en één ter steun van Israël alsook een screenshot van een bericht van sociale media met een vrije vertaling waaruit moet blijken dat elke actie om Israël te steunen een misdaad is, moet de Raad vaststellen dat deze stukken geen afbreuk kunnen doen aan voorgaande vaststellingen en analyse gesteund op beschikbare landeninformatie. Ook uit deze stukken, die overigens betrekking hebben op de vader, blijkt niet dat verzoekster een bijzonder politiek profiel heeft waardoor zij dreigt in het vizier te komen van de Iraanse autoriteiten en nu uit een enkele screenshot uit sociale media niet afdoende kan blijken dat de loutere steun middels deelname aan betogingen pro Israël daadwerkelijk strafbaar is in Iran en tot vervolging zal leiden te meer niet kan blijken dat zij reeds vóór haar (legaal) vertrek uit Iran reeds in het vizier stond van de Iraanse autoriteiten.

Gelet op het voorgaande kunnen de voormelde aangehaalde elementen niet gekwalificeerd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2.3.6. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt nog aangestipt dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het vluchtrelaas waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken.

Verzoekster toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of persoon impliceert. In hoofde van verzoekster kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.8. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.3.9. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet alsook artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, dringt zich niet meer op nu het huidige volgend verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig.

2.3.10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest benadrukt de Raad dat de bevoegdheid in deze beperkt is tot het onderzoek naar de aanwezigheid van nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, die de kans aanzienlijk vergroten dat verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt. De Raad doet in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een

terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest niet aan de orde.

2.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.12. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij de DVZ de kans kreeg om haar verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om een verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekster in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het (tweede volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.14. De uiteenzetting van verzoekster laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.15. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU